

celona o València? No ho entenc. No entenc que la gent viatge arreu del món i s'oblidi sistemàticament de Milà. Fins i tot entre els amics que hi viatgen sovint per negocis hi vaig notar un punt d'estranyesa quan els anunciava el meu viatge d'una setmana a la capital de la Llombardia. Ells, segons sembla, viatgen només per feina, es passen el dia a les oficines, mengen un entrepà a migdia i de nit ixen a sopar a qualsevol lloc d'aquells de negocis. No viuen Milà.

I és una llàstima, de debò. Només per la seua vida teatral paga la pena el viatge. No es pot ignorar una ciutat que compta amb més de quaranta-cinc teatres, des de l'insuperable Scala fins al mític Piccolo. Però hi ha també la seua indiscutible condició de capital editorial del país. A cada carrer hi ha més d'una llibreria, i quines llibreries! I els seus museus. Només la Pinnacoteca de Brera amaga sorpreses tan emocionants com el *Crist mort* de Mantegna (que ens evoca Pasolini) o el *Sopar*

d'Emàús del Caravaggio, entre altres meravelles. Però hi ha molts més museus, d'antics i de moderns. I centenars de galeries. I antiquaris de tota mena. I les fantàstiques botigues de roba d'home i, sobretot, de dona. Tota la ciutat és un aparador ple d'atractius i de suggeriments. Un repte a la imaginació.

Diuen que està en decadència, que no és ja el que va ser fa una dècada. Potser és veritat. Diuen que des de fa anys no es realitza cap projecte urbà d'aquells impactants. No ho sé. Però passejar pels seus barris, els cèntrics i els perifèrics, els burgesos i els obrers, els comercials i els residencials és tota una experiència d'allò més recomanable. Sorpren la netedat, el bon gust dels milanesos. No trobes captaires. Ni gent marginada, com s'esdevé a les nostres ciutats. L'índex del 8% d'atur, una xifra quasi alemanya, potser n'és la causa. La sensació de seguretat, tant de dia com de nit, és absoluta. I això que la il·luminació pú-

blica és, si més no al centre històric, deficient. Antiga.

Les eleccions, que ja s'hauran celebrat quan açò es publique, van ser tema de conversa amb milanesos a restaurants i botigues. La gent jove, que admira Barcelona i enyora els nostres "magatzems", no semblava gaire interessada en el tema. Els majors de quaranta anys, la majoria, parlaven de Berlusconi com la gran esperança blanca que els defensarà de l'onada roja capitanejada per Occhetto. Amb una ansietat i una vehemència que em recorda els anys durs de l'anticomunisme franquista. La bipolarització sembla irremediable. Em va fer la sensació que alguns s'estan inventant un nou Duce. Perquè el necessiten. I això és perillós. Però de moment la ciutat, amb els cartells de la campanya electoral correctament enganxats als llocs escaients, rebia la primavera amb la gala renovada dels seus jardins i dels seus balcons. I ser-hi era tot un privilegi.

Toni Mestre

Qui beneficia la mort de Colosio?

Mèxic viu amb intensitat els darrers mesos de la presidència de Carlos Salinas, qui, segons Antoni Castel, tindrà dificultats amb alguns sectors del seu partit.

Carlos Salinas de Gortari maleeix aquest any 1994 en què pensava acomiadar-se de la presidència mexicana amb el Tractat de Lliure Comerç (TLC o Nafta, com agradi més) i l'elecció del seu candidat, Luis Donaldo Colosio. L'entrada en vigor del TLC, l'1 de gener, fou deslluïda per la rebel·lió de Chiapas, i Colosio era assassinat, fa poc més d'una setmana, per un mecànic de nom Mario Aburto, que ha promès de no parlar ni sota tortura.

La mort de Colosio arriba en un mal moment per a Salinas, quan encara no s'ha refet del terratrèmol provocat per la revolta zapatista. La seva aposta pel diàleg sembla que no ha agradat a alguns sectors influents, com l'exèrcit i l'oligarquia rural dels estats del sud, defensors de la mà dura contra els rebels. No acaben d'entendre que un Govern fort hagués de negociar amb un grapat d'encaputxats, amb la mitjanceria de l'Església.

Però no és sols Salinas el damnificat. El brillant ex-ministre d'Exteriors, Ma-

Luis D. Colosio. La seva mort ha deixat el PRI sense un candidat clar.

nuel Camacho Solís, ha estat derrotat novament per Colosio. El cadàver d'aquest s'ha passejat per la porta de Camacho, recordant-li que la rebel·lia no és una virtut admesa en el rígid i hermètic Partit Revolucionari Institucional (PRI). Decebut perquè no havia estat el *destapado*, Camacho no s'havia plegat als designis de Salinas fins poc abans de la mort de Colosio, quan anuncià la seva renúncia a batallar per la presidència.

Com en tot atac contra el partit-institució, el cop més dur se l'enduen els qui estan fora del PRI. Cuauhtémoc Cárdenas, carismàtic malgrat la seva oratòria monòtona i ensopida, s'ha sentit dir el nom del porc. Els més histèrics, els mateixos que no li perdonen la seva dissidència perquè el consideren un membre esgarriat de la gran família del PRI, l'acusen d'estar interessat en la desestabilització de Mèxic i de mantenir vincles amb la guerrilla.

Els zapatistes esperen que la tempesta amaini per rendibilitzar la seva victòria

política. La crispació només pot desper-
tar les temptacions autoritàries d'aquells
qui voldrien exterminar-los. La conti-
nuïtat del salinisme és una garantia que
es compliran els compromisos acordats
davant el bisbe de San Cristóbal de las
Casas, Samuel Ruiz, una altra bèstia ne-
gra dels extremistes del PRI.

Ajudat per la prudència dels notables
del partit i pels diners dels Estats Units
(Bill Clinton concedí immediatament
una generosa línia de crèdit al seu soci
comercial en dificultats), Salinas es re-

cupera més bé que no s'esperava. La de-
signació del nou candidat confirmarà la
seva rehabilitació, sense que hagin cicat-
ritzat les ferides produïdes per Chiapas
i Colosio.

Com és tradició al Mèxic contempora-
ni, que només ha conegut l'absolutisme
del PRI, els atacs contra el president es
reserven per a després, quan ja no ocu-
pa la residència de Los Pinos. Així suc-
ceí amb José López Portillo –acusat
d'embutxacar-se milions de dòlars– i
Miguel de la Madrid –considerat tan

corrupte com mal gestor–, i així sembla
que passarà amb Salinas. Els detractors
del Tractat de Lliure Comerç, essencial-
ment els empresaris que amaguen amb
el nacionalisme la seva ineptitud i els
polítics poc amics del pluralisme, no-
més esperen el fracàs del projecte
econòmic salinista per passar a l'ofen-
siva. Llavors són capaços de culpar-
lo fins i tot de la mort de Colosio, enca-
ra que Aburto s'obstini a no parlar per-
què, si ho fes, seria home mort.

Antoni Castel

El repte de la diversitat

**Per Santiago Cucurella, el nostre país és cada dia més una societat multiracial
que s'ha de dibuixar necessàriament amb colors d'integració i solidaritat.**

Organitzades per SOS Racisme,
amb la participació de més de
cinquanta entitats i col·lectius
d'immigrants i minories ètniques pre-
sents a Catalunya, els dies 25 i 26 de
març ha tingut lloc al Palau dels Es-
ports de Barcelona la Segona Festa de
la Diversitat, reflex fidel de la creixent
pluralitat cultural i ètnica de la nostra
societat. Actes d'aquesta mena contri-
bueixen decididament a un coneixe-
ment mutu entre vells i nous catalans, a
la superació de tabús i prejudicis i a l'e-
ducació de la gent jove en els valors de
la tolerància, el respecte i la compren-
sió.

L'arribada d'immigrants als Països Ca-
talans no solament és fruit del subdes-
envolupament d'altres nacions sinó
també de l'estancament demogràfic de
l'Europa opulenta. Una situació que
contrasta amb l'elevada fecunditat que
mantenen els països del Tercer Món.

Per això, moltes viles i ciutats del nos-
tre país s'han convertit en un gresol de
races i cultures diverses. Hi ha prop de
30.000 marroquins legals i alguns –bas-
tants– milers més en la clandestinitat.
Semblantment passa en alguns pobles
costaners amb els immigrants senegales-
sos, guineans o gambians.

Sense més conflictes que els inevita-
bles en qualsevol col·lectiu humà, viuen
la seua vida en moltes ciutats de l'ano-
menada "Catalunya profunda" i avan-
cen en el camí de la integració lingüísti-
ca a un ritme que hauria de fer enrogir

RAFA GIL

Diversitat en la unitat. Els Països Catalans acullen milers d'immigrants.

de vergonya a més d'un peninsular.

Gairebé sense adonar-nos-en, ens hem
acostumat a ells i els acceptem com un
més entre nosaltres mirant el futbol al
bar del cantó. Ara sabem que, a més del
negre amb un saxo, de Kunta Kinte i
dels personatges rabassuts dels serials
americans, convivim amb uns ciutadans
de carn i ossos, amb la pell fosca, que
no són ni prínceps ni viuen a Bel-Air.

Són el preludi d'un futur que ja s'ha fet
un poc tangible. Són els suplents de
tants catalans que no van néixer perquè
llurs pretesos pares vam preferir un bon

auto, una caseta unifamiliar o col·lec-
cionar títols universitaris de dubtosa
utilitat.

Si no es modifica –cosa molt improba-
ble– l'actual taxa de fecunditat de les
nostres conciutadanes, veurem ben
aviat el rostre del nostre país maquillat
amb tons ocres. Perquè els hi arriba el
perfum de la "gent guapa" d'aquí i es
juguen la vida en una xalana. Per això
és bo que ens anem preparant per a la
diversitat, molt més que un concepte
abstracte en els futurs plans d'estudi.

Santiago Cucurella